

KRÖNIKA av Rinzin Tsomo

Hur länge kan jag gömma mig i mitt eget huvud? Hur länge måste den här resan som har kostat tusentals av mina tibetanska bröders och systrars liv fortsätta? En resa, en exil som plågade och till slut begravnade mina föräldrar under en främlings jord och förvandlade mig till en flykting och hemlös.

Hur många fler liv ska offras?

Varje gång jag möter den här verkligheten, byggs en vrede upp inom mig som hotar och frestar mig att bryta ner Buddhas heliga läror. För tio år sedan påbörjade jag en personlig resa och flyttade från Indien för att bosätta mig i Sverige. Enligt den svenska lagen är jag dokumenterad som svensk medborgare. Men kan det bli frid och försoning i mitt hjärta när jag vet hur sanningen ser ut?

Eftersom det är grundläggande för den mänskliga naturen att vilja ha lycka och inte lidande, vill även din fiende ha lycka och inte lidande, lär Hans Helighet Dalai Lama ut. För tibetaner så är Hans Helighet medkänslans levande Buddha och beskyddare av snöriket Tibet. Men ibland så undrar jag ifall den kinesiska regeringen med sin repressiva dominans och brutalitet i Tibet och mot sitt eget folk har någon som helst aning om det grundläggande värde och behov som HHDL talar om. Fast hur skulle de? Den kinesiska regeringen har ju öppet anklagat HHDL för att vara "djävulen i en munks kläder".

Sittandes vid köksbordet med en kopp nybryggt kaffe, blir jag för stunden dragen ut ur mina tankar mot mitt fönster. Det är fortfarande väldigt tidigt på morgonen och jag ser redan människor skyndandes fram och tillbaka, barnvagnar och fotgängare som slåss om varje centimeter av trottoaren medan trafiken verkar bära på samma frustration och stress för de som sitter bakom ratten. Kraftiga hus med stora och dekorativa fönster där jag är säker på att det sitter långtande själar bakom som formar sina förhoppningar och drömmar, i dessa stenblock som vi kallar våra hem.

Ett par nya jeans, ett nytt playstation, den senaste teknikpnylen, en perfekt karriär, den perfekta partnern, det perfekta resmålet, en ny bil, ett nytt hus... att-göra-listan och att-ha-listan tar aldrig slut. Från att vi öppnar våra ögon på morgonen tills dess att vi går och lägger oss, är det som om vi har fokus på ett "görande" planerat, designat och motiverat för att uppnå just dessa mål!

Så nu, med det här sättet att leva dag ut och dag in, vad kan möjligen få någon att stå upp och agera för Tibet? För några och kanske för många så är Tibet ett avlägset land, till största delen ett isblock placerat på en högplatå, barbariskt och förlorat i trans med ritualer, exorcism och lamor. Och med en djup suck, dras jag tillbaka till mina tidigare tankar, varför skulle någon bry sig om Tibet?

För femtiotvå år sedan marscherade Folkrepubliken Kina kraftfullt in och ockuperade Tibet med det så kallade motivet "att hjälpa och befria Tibet från barbarism, feodalism och lamaism". Historia och fakta avslöjar idag om än inte en fullständig bild men annan bild, medan Folkrepubliken Kina envist förkunnar

och menar att Tibet är ett befriat land och en del av Kina.

Men verkligheten i Tibet efter den kinesiska ockupationen 1959 och vad som har hänt sen dess bakom de snöklädda bergen i Himalaya är bortom vår vildaste fantasi.

Sedan mars 2011 har elva fall av självränning av tibetanska munkar, varav två var nunnor, skakat miljoner tibetaners liv både inne och utanför Tibet. Fotografier av självränning och militära tillslag från den krisdrabbade Ngaba-regionen läcker långsamt ut från Tibet på internet. Dessa chockerande och desperata incidenter av självränning avslöjar tydligt den djupa frustrationen och den outhärdliga livssituationen för tibetaner inne i Tibet under det kinesiska styret.

Dermond Travis skrev i sin artikel "G20 måste uppmana President Hu att släcka lågorna genom att skapa frihet i Tibet och Kina", publicerad onsdag 19 oktober, 2011 på pahyul.com; *"Under 2008 lyste medias strålkastare för en kort stund på tragedin i Tibet när tusentals reste sig mot deras förtryckare och hundratalas dog som följd. Men när journalisterna flyttade fokus – så som nyheter dikterar att de måste – stannade förtrycket kvar. Och för de förtryckta är valen få när strålkastarljuset upphör. Vrånande mot orättvisan, har buddhistmunkar vid Kirti-klostret i Tibet valt det ultimata offret: självränning."*

Man kan visserligen titta på omvärldens moraliska stöd för Tibet från olika håll. Men när jag skriver dessa rader, känns det nästan som om jag har en besegrad attityd till detta stöd. Är det tillräckligt för att åstadkomma de förändringar som behövs mest i Tibet? Internationellt ledande regeringar verkar i sitt stöd för Tibets mänskliga rättigheter rituellt utföra en tvekamp mellan anklagelser och ursäkter. Nu kvarstår då frågan för mig, ifall jag ger upp om de smulor av moraliskt stöd som de ibland erbjuder, vad och var annars kan jag hitta stöd? Hur många fler tibetaners liv ska offras, vilka omständigheter ska behövas för att det internationella samfundet ska agera och ingripa ordentligt?

På grund av vad historien har visat oss kommer Tibet inte att försvinna som resten av ursprungsbefolkningarna på denna jord. Tibets ande kommer att bestå. Vår kommande generation och om det behövs, de som följer, kommer att bli upplysta om den kinesiska kraftfulla ockupationen och övergreppen mot vårt folk medan världen tittade på. Min resa kommer att sluta den dag då jag återvänder till ett fritt Tibet, ett land som är rättmätigt mitt. För närvarande kommer jag att hålla Tibets ande vid liv medan jag går igenom denna resa i ett främmande land. *